

Nawrócony noblista



„Panie, pokieruj moim życiem, gdyż zagubiony jestem w ciemnościach” – modlił się Alexis Carrel, światowej sławy chirurg i biolog francuski, laureat nagrody Nobla, filozof i moralista.

Ten wybitny uczony urodził się 28 czerwca 1873 r. w Sainte-Foy, małej miejscowości koło Lyonu we Francji w rodzinie fabrykanta. Kiedy miał pięć lat, zmarł jego ojciec. Matka posłała go do gimnazjum jezuitów w Lyonie. W wieku 12 lat przystąpił do Pierwszej Komunii świętej. Studiował medycynę na Uniwersytecie Lyońskim. Po habilitacji z chirurgii został dyrektorem kliniki chirurgicznej. Już podczas studiów opowiedział się za racjonalizmem – wszystko, czego nie mógł dowieść na drodze rozumowania i metodą doświadczalną, przestało mieć dla niego wartość. Dotyczyło to także istnienia Boga, dlatego popadł w zwątpienie i stał się agnostykiem.

W 1903 r. został powołany na członka komisji lekarskiej badającej osoby uzdrowione w Lourdes. W maju tego roku udał się tam jako lekarz pielgrzymki, w czasie której opiekował się m.in. Marią Ferrand, umierającą na gruźlicę otrzewnej. Przed grotą Matki Bożej w Lourdes podczas błogosławieństwa Najświętszym Sakramentem na jego oczach została ona cudownie uzdrowiona. Wydarzenie to było momentem przełomowym w jego życiu. Następnego dnia wszedł do kościoła i modlił się: „Jestem ślepy, Panie, wątpię, ale pragnę wierzyć”.

Otrzymał to, o co prosił. Wątpliwości rozwiały się, ogarnął go łagodny pokój. Wyszedł ku Chrystusowi, a Chrystus wyszedł ku niemu. Zrozumiał, że Bóg jest poza wszelkim naukowym poznaniem i zrozumieniem, jedyną zaś drogą prowadzącą do Niego jest modlitwa i życie według Ewangelii.

W Biurze Medycznym podpisał dokument stwierdzający cud, a po powrocie do Lyonu swoje obserwacje z Lourdes opublikował w miejscowej prasie. Środowisko uniwersyteckie nie mogło pogodzić się z tak radykalną zmianą poglądów Carrela. Zagrożono mu zwolnieniem z pracy, jeżeli nie zmieni zdania, ale on pozostał nieugięty. Traktował wiarę jako największy skarb, dlatego zrezygnował z kariery naukowej.

W 1904 r. opuścił Francję i przybył do Kanady, gdzie zamierzał osiedlić się na stałe, aby zająć się rolnictwem. Spotkał jednak znanego profesora patologii Uniwersytetu Pensylwanii, dyrektora Instytutu Rockefellera w Nowym Jorku, Simona Flexnera, który otworzył przed nim drogę wspaniałej kariery naukowej, ukoronowanej przyznaniem w 1912 r. Nagrody Nobla w dziedzinie fizjologii i medycyny, m.in. za opracowanie techniki chirurgicznego łączenia naczyń krwionośnych, umożliwiającej transplantację narządów. W 1935 r. Carrel wydał dzieło – syntezę ówczesnej wiedzy

o człowieku: Człowiek istota nieznana, przetłumaczone na prawie wszystkie języki. Do Francji powrócił w 1939 r. Na skutek intryg i posądzeń o kolaborację z okupantem ze strony uczonych francuskich, których mocno krytykował, zmarł 5 listopada 1944 r.

Doktor Alexis Carrel co roku pielgrzymował do sanktuarium Matki Bożej w Lourdes. Objawienia Maryi w 1858 r. i cuda, jakie tam się dokonały, umocniły go w przekonaniu, że koncepcja świata bez kochającego i osobowego Boga jest niemożliwa do przyjęcia – bo nieprawdziwa. „Boże mój, jakże żałuję, że nic nie zrozumiałem z życia, starając się rozumieć sprawy, które człowiek na próżno stara się zrozumieć. Życie nie polega na zrozumieniu, lecz na miłości, na niesieniu pomocy drugim, na modlitwie, na pracy. Spraw, mój Boże, by nie było jeszcze za późno!” – modlił się w ostatnich latach życia. Dla niego odpowiedź wiary okazała się „nieporównywalnie bardziej satysfakcjonująca, niż odpowiedź, którą daje nauka”.

KS. JÓZEF ORCHOWSKI

http://www.rozaniec.eu/index.php?m=Rosary&a=ShowRosarySectionArticle&rsa_id=45